

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Literae Constantini ad Ecclesias de habita Nicaeae Synodo Cap. XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII DE VITA

ad Dei honorem illustrandum egit. Eodem tēpore vigesimus eius regni annus completus est: in quo conuentus celebres etiam apud reliquas gentes agitabantur. Inter Dei ministros iam pace conciliata, ipse Imperator conuiuium celebrare cœpit, & hoc tanquam sacrificiū Deo valde accommodatum per illorum præsentiam obtulit: neque quisquā ex episcoporum numero, ab illo regali epulo abfuit. Istud porro, quod ibi factitatū est, omnem dicendi facultatem superat. Satellites enim armati, districtis gladijs, vndique regiæ vestibula obseruabant: per quorum mediam turbam sancti Dei homines absque formidine ingressi sunt, & ad interiores palatij ædes perrexerunt. Ex quibus alii deinde vna cū Imperatore accumbere: pars propè valuas triclinij vtrinque assidere. Regni Christi effigiem in ea re adumbrari videbatur: quam rem somnij similis, quā rei gestæ, aliquis existimare poterit.

Munera præsentibus Episcopis dedit, & ad absentes omnes literas.

CAP. XV.

Vbi autem communium magno cū splendore venit ad exitum, illud prætera, quò omnes magnificentius & liberalius exciperētur accessit, quisque nimirum pro dignitate muneribus honorificè donatus fuit. De hoc porro concilio Imperator illos etiā, qui ei neutiquā interfuissent, certiores fecit per literas: quas quidem in hanc nostram historiam, tanquam in columellam quandam inscribam: quæ ita se habent.

Constantinus Augustus Ecclesiis S.

Litera Constantini ad Ecclesias de habita Nicææ Synodo CAP. XVI.

Cum ex florenti & prospero Reip. statu, quanta sit, diuini numinis erga nos benignitas, compertum haberem, istud maxime omnium mente circumspiciendum putavi, vt in sanctissima catholice ecclesie multitudine, vna fides, sincera charitas, & consentiens erga Deum omnipotentem religionis cultus seruaretur. Verum quoniam istud haud poterat in loco tuto firmoque collo-

collocari, nisi vel omnes Episcopi, vel maxima eorū pars, in vnū conuenisset, singulique iudicium de rebus ad sacratissimam religionem pertinentibus interposuissent, eam ob causam, cum cœtus, quantum fieri poterat, maximus coactus esset, ipse tanquā vnus è vestrum numero (non enim recusabam, ex qua re iam maximam capio lætitiā, me vobiscum in eo ministerio cōiungere) præsto vnā adfui. Atque vsque eo de omnibus rebus accuratè quæsitum est, quoad sententia Deo omnium contemplatori gratia acceptaq; propter concordiam & animorum consensum palam pronūtiata esset: sic vt nihil, quod vel ad discordiam, vel ad fidei controuersiam spectaret, omnino in posterum reliquum fieret.

*Eiusdem de Pascatis celebrandi consensione
& aduersus Iudeos.
CAP. XVII.*

Vbi cum de sanctissimo festo Paschalis disceptaretur, communi omnium sententia videbatur rectum esse, vt omnes vbique vno eodemque die illud celebrarent. Quid enim præstabilius, quidve augustius esse poterat, quā vt hoc festum, per quod spem immortalitatis nobis ostentatam habemus, vno modo & ratione apud omnes integrè sincereque obseruaretur. Ac primum omnium indignum plane videbatur, vt ritum & consuetudinem imitantes Iudæorum, (qui quoniam suas ipsorum manus immani scelere polluerunt, merito, vt scelestos decet, cœco animorū errore tenentur irretiti) istud festum sanctissimum ageremus. Est enim nostrarum partium, vt illorum more reiecto, veriore ac magis sincero instituto (quod quidem vsque à prima passionis Die hætenus recolimus) huius festi celebrationem ad posterorum seculorum memoriam propagemus. Nihil igitur sit nobis commune cum Iudæorum turba, omnium odiosa maxime. Aliam domini viam, quam insistamus, à seruatore didicimus. Proponitur namque sanctissime nostræ religioni cursus quidē & legitimus, & decorus, Hunc igitur cōsentientibus animis mordicus tenen-